

[Birthe Nielsen]

ner efter det faktiske behov, dvs. hvor der er brug for det. Derfor gjorde jeg meget ud af i mit oplæg at forklare og fortælle, hvordan det ser ud på dette område. Det er ikke fri fantasi, det er virkelige oplysninger, jeg har fået, bl. a. ved at læse børnekommissionsrapporter, og jeg har også fået oplyst, hvordan det ser ud på dette område rundt omkring i landet.

Jeg mener også, det er afgørende for børnene, at de bliver passet ordentligt, mens forældrene er på arbejde, for jeg ved godt, at vi ikke får nedsat arbejdstiden hverken i dag eller i morgen. Men børnene skal stadig væk i dag og i morgen passes, og det, jeg synes er et meget alvorligt problem, er, at vi ikke ved, hvor mange af børnene der bliver passet i dag. Det giver meget utrygge forhold ikke blot for børnene, men også for forældrene.

Jeg kan da også i den forbindelse nævne, at netop de forældre og græsroddere, som socialministeren snakker så meget om at man skal lytte til, vil ved kommunevalget den 17. november – i hvert fald hver fjerde af dem – efter de undersøgelser, jeg lige har fået oplyst er foretaget, sætte deres kryds ved de partier, der prioriterer netop dette område højt. Det synes jeg lige jeg vil oplyse ministeren om, hvis hun ikke ved det.

Til sidst vil jeg sige, at jeg har ikke fået noget at vide om – og det spurgte jeg også om – hvilke finansieringsordninger der skal til, for at kommunerne, hvis økonomi er betrængt, kan udføre nogle af de forsøg, som ministeren snakker så meget om. Børnekommissionen har jo netop peget på, at den gældende finansieringsordning virker blokerende over for nytænkning og forsøgsordninger. Vi er i SF ikke kede af nytænkning og forsøgsordninger – det håber jeg at ministeren forstår – men jeg ved, at de foreløbige forsøg, der har været gjort, har haft meget trange vilkår.

Jeg nævnte også masser af krisecentre rundt omkring i landet, som ikke har mødt den bevågenhed fra de kommunale myndigheders side, som gør, at man kan få netop græsrodsbevægelser til at udføre et socialt arbejde. Her tænker jeg specielt på mange af de kvindegrupper, der er gået i gang med dette arbejde, men ikke har haft de økonomiske muligheder.

Jeg vil gerne bede om, at ministeren vil svare mig på disse spørgsmål.

Lone Dybkjær (RV):

Socialministeren undrede sig over, at jeg tog udgangspunkt i noget, socialministeren havde skrevet, og ikke i børnekommissionens betænkning. Jeg tog faktisk ikke udgangspunkt i kronikken, men lad det nu være.

I øvrigt synes jeg, det er meget naturligt, at måske netop jeg som tidligere formand for børnekommissionen nu optager den politiske diskussion, for skal betænkningen have konsekvenser ud over at præge den mere almene debat, er det vigtigt, at vi får taget fat på diskussionen herinde om, hvilke konsekvenser vi kan drage, for jeg mener ikke, det er nok med holdningsmæssige ændringer, som jeg sagde; jeg mener også, det er nødvendigt med nogle lovgivningsmæssige initiativer. Når jeg tog fat i den holdning, socialministeren havde lagt for dagen i Information, var det selvfølgelig, fordi socialministeren som børnenes minister ikke er uden betydning. Både af den grund og fordi jeg ikke er enig i den holdning, der var givet udtryk for i kronikken, tog jeg det op.

Det er naturligvis rigtigt, at vi ved at vælge noget fravælger noget andet; det er i og for sig ikke så interessant, det er logisk nok. Men det, jeg lagde op til, var, at det var vigtigt, at vi fik et samfund, hvor det at få børn ikke for tid og evighed udelukkede en arbejdsindsats senere hen, og det er reelt det, der sker i dag. Hvis man vælger at få børn, er det meget vanskeligt senere hen at etablere sig i erhvervslivet; sådan er erhvervslivet, både det offentlige og det private, og det er den diskussion, jeg mener det er nødvendigt at tage fat på. Jeg sagde, at vi skal forstå, at menneskers prioriteringer i livet flytter sig afhængigt af bl. a. familie og børn, og det, det gælder om for os, er at give de bedste udviklingsmuligheder for de prioriteringer, mennesker nu foretager på forskellige tidspunkter af deres liv, altså skabe mulighed for, at de periodisk kan prioritere f. eks. familie og børn og før eller senere prioritere noget andet. Dette er ikke muligt i dag, og derfor synes jeg, at den diskussion er vigtig at få frem. Her mener jeg, at der ligesom blev lagt op til i kronikken, at man måtte gøre sig klart, at når man foretog dette valg, var det et valg for tid og evighed, og sådan mener jeg at mange har kunnet læse den.